

Sygn. akt **X K 776/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 01 lutego 2017 roku i 05 kwietnia 2017 roku sprawy

P. W. (W.), syna E. i A. z domu R., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 kwietnia 2016 roku w miejscowości K. na ul. (...) na drodze publicznej i w strefie zamieszkania, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki P. o nr rej. (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinolu / (...)/ w ilości 11,77 ng/ml we krwi, wbrew obowiązującemu od 23 września 2014 roku do 23 września 2016 roku zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyrokiem z dnia 30 stycznia 2012 roku, sygn. akt II K 1361/13 oraz Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 23 września 2014 roku sygn. akt V Ka 347/14, gdzie został prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego, tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. oskarżonego **P. W. (W.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, że stwierdzony w jego krwi poziom środka odurzającego w postaci $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinolu upośledza zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila etylowego we krwi, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierza mu za to karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na mocy art. 42 § 3 i 4 k.k. orzeka wobec **P. W. (W.)** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **P. W. (W.)** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
4. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **P. W. (W.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1004, 17 zł (jeden tysiąc cztery złote i 17/100), w tym kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 776/16

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. W. w kwietniu 2016 roku użytkował pojazd marki P. o niemieckim numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 25 kwietnia 2016 roku P. W., podczas meczu piłkarskiego, spożywał alkohol oraz zażywał środki odurzające. Następnie, w dniu 26 kwietnia 2016 roku około godziny 13. 10 P. W. rozpoczął jazdę użytym przez siebie pojazdem marki P. o niemieckim numerze rejestracyjnym (...) w miejscowości K. na ulicy (...).

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k.128-129, zeznania świadka K. K. (1) k.5-6, 105-106; zeznania świadka A. S. k.8-9, 104-105

W tym samym czasie na terenie miejscowości P. służbę patrolową pełnili funkcjonariusze Straży Granicznej K. K. (2) oraz A. S., którzy zauważyli poruszającego się w/w pojazdem P. W.. P. W. jechał tym pojazdem sam. Z uwagi na fakt, że tablice rejestracyjne pojazdu odbiegały od oryginału, postanowili oni podjąć interwencję w stosunku do tego pojazdu. P. W., widząc funkcjonariuszy Straży Granicznej, przyspieszył i odjechał w stronę sklepu (...) przy ulicy (...) w miejscowości K., gdzie zaparkował, a następnie wysiadł z pojazdu.

Funkcjonariusze Straży Granicznej K. K. (2) i A. S. następnie wylegitymowali i zatrzymali P. W.. W prowadzonym przez P. W. pojeździe wyczuwalna była woń marihuany. P. W., na pytanie funkcjonariuszy odnośnie zażywania przez niego narkotyków odpowiedział, że zażywał takie środki, ale nie tego dnia. W związku z powyższym oświadczeniem P. W. oraz faktem, iż posiadał on zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, przewieziono go do KPP w P., gdzie przeprowadzono badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia A. 6020 plus nr (...), które w tej dacie było sprawne technicznie. Badanie nie wykazało, ażeby P. W. był w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu, uzyskano wynik 0,00. P. W. odmówił jednocześnie badania tzw. narkotestem, w związku z czym został przewieziony do jednostki medycznej celem pobrania krwi.

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k.128-129, notatka urzędowa k. 1; protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 4-v; zeznania świadka K. K. (1) k.5-6, 105-106; zeznania świadka A. S. k.8-9, 104-105

Opinia biegłych z zakresu toksykologii sądowej wykazała, że we krwi P. W., pobranej od niego w dniu 26 kwietnia 2016 roku o godz. 16.15, stwierdzono obecność $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinolu / (...)/ w ilości 11,77 ng/ml. Stwierdzony w badanej krwi poziom $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinolu / (...)/, zgodnie z wytycznymi Instytutu Ekspertyz Sądowych z dnia 02 lipca 2014 roku, upośledza zdolność kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi.

dowody: opinia biegłych k.43-47, 62-66; protokół pobrania krwi k.58v, pismo k.59;

P. W. jest żonaty, nie ma dzieci; nie pracuje, ma wykształcenie podstawowe, nie posiada majątku i według oświadczenia nie ma dochodu. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, był na terapii u psychologa. P. W. był wielokrotnie karany.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku skazał P. W. za czyn z art. 178a § 1 k.k. w sprawie o sygn. akt II K 1361/13. Wyrok ten został następnie zmieniony przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie V Ka 347/14 w odniesieniu do wymierzonej do niego kary, a w pozostałej części został utrzymany w mocy. Wyrok ten uprawomocnił się 23 września 2014 roku.

dowody: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 127-128; dane o karalności k. 19-20,50-52; odpisy wyroków k.26-29,39-41, dane dotyczące osadzeń oskarżonego k.108-114,125-126

P. W. w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień i nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Natomiast w toku rozprawy głównej złożył krótkie oświadczenie i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k.11-13,72-73, 128-129

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków – funkcjonariuszy Straży Granicznej oraz częściowo wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego, a także innych dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu występkę z art. 178a § 1 i 4 k.k., jak i wina P. W., nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości.

Przechodząc do omówienia zebranych w sprawie dowodów Sąd pragnie podkreślić, że w przedmiotowej sprawie za w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych należało uznać zeznania świadków – funkcjonariuszy Straży Granicznej. Sąd dał wiarę depozycjom świadków K. K. (2) oraz A. S., którzy w swoich depozycjach opisali zapamiętane przez nich okoliczności zdarzenia z dnia 26 kwietnia 2016 roku w miejscowości K.. I choć osoby te nie pamiętały wszystkich szczegółów odnoszących się do przyczyn zatrzymania oskarżonego, to jednak w sposób spójny, logiczny i konsekwentny opisali zarówno przyczyny podejmowanych przez siebie czynności służbowych, jak i ich wynik, a także zachowanie się oskarżonego w ich toku. W ocenie Sądu zeznania świadków są logiczne, a oceniane z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie budzą wątpliwości w zakresie ich prawdziwości. I choć świadkowie nie potrafili, jak już wskazano, przytoczyć „słowo w słowo” niektórych okoliczności, to według Sądu stanowi to normalne, przewidywalne następstwo upływu czasu i ilości podejmowanych przez nich czynności służbowych.

Sąd za częściowo wiarygodne uznał również wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku rozprawy głównej, gdzie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz przyznał, że poprzedniego dnia zażywał środki odurzające i spożywał alkohol. (k. 128-129). W tym zakresie Sąd stwierdził, że jego wyjaśnienia są przekonujące i pozostają niesprzeczne z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym ujawnionym w toku niniejszej sprawy. Sąd jednocześnie nie uwzględnił tych wyjaśnień oskarżonego, w których podał on, że straż graniczna zrobiła mu to po złości; podkreślić należy, że podjęte działania pozostawały w zakresie uprawnień i kompetencji tej (...). Natomiast podnoszony przez P. W. fakt, że został on zatrzymany poza pojazdem, w świetle wiarygodnych zeznań funkcjonariuszy Straży Granicznej odnośnie tego, że było on przez nich obserwowany, a także tego, że jechał w pojeździe sam, nie ma w ocenie Sądu znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Ustaleń stanu faktycznego dokonał Sąd również w oparciu o ujawnione w toku postępowania dokumenty, do których należą m.in.: dane o karalności, dane osobopoznawcze, protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, opinię biegłych z zakresu toksykologii. Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania, brak jest również w sprawie innych dowodów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. W szczególności podkreślić należy przydatność dowodową sporządzonej opinii z zakresu toksykologii, która potwierdziła, że prowadząc użytkowany przez siebie samochód oskarżony znajdował się pod wpływem działania $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinolu / $\Delta 9$ - (...)/, co upośledzało jego zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi. Żadna ze stron nie podważyła wniosków w/w opinii, a tym samym brak było podstaw, ażeby kwestionować jej ustalenia.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatkę urzędową ujawnioną w toku postępowania. Notatka ta dotyczy kontroli drogowej przeprowadzonej z udziałem oskarżonego. Ujawniona notatka urzędowa potwierdza jedynie obiektywny fakt zaistnienia takiej kontroli oraz warunki w jakich się ona odbyła, zaś w pozostałym zakresie nie stanowiła ona podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłoby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków), treścią notatek

urzędowych. Niemniej jednak podkreślić należy, że na opisane w niej okoliczności zeznawali przesłuchani w sprawie funkcjonariusze Straży Granicznej.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony P. W. dopuścił się popełnienia przypisanego mu w punkcie pierwszym wyroku czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu tego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony, jak wynika również z jego wyjaśnień w części uznanej za wiarygodną, rozpoczynając w dniu 26 kwietnia 2016 roku jazdę swoim samochodem, w pełni zdawał sobie sprawę, iż poprzedniego dnia zażywał środki odurzające w formie tzw. papierosa. Wiedział on zatem również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego środka odurzającego skutkowałą tym, że również następnego dnia mógł on znajdować pod jego wpływem. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości co tego, że P. W. przewidywał, rozpoczynając i kontynuując jazdę w/w pojazdem aż do czasu zaistnienia kontroli drogowej, iż będzie czynić to znajdując się pod wpływem owego środka odurzającego. Powyższe wskazuje z kolei na to, że godził się on z tym, że popełni czyn zabroniony jako przestępstwo. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i prowadził samochód w ruchu lądowym, będąc pod wpływem środka odurzającego.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast § 4 artykułu 178a stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Natomiast jeżeli chodzi o stan „bycia pod wpływem środka odurzającego”, to stosownie do utrwalonego orzecznictwa i judykatury, chodzi tu o realny wpływ takiego środka na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu (por. wyrok SN z dnia 03.12.2014 roku, sygn. akt II KK 219/14).

W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc pod wpływem środka odurzającego w postaci Δ 9-tetrahydrokannabinolu / (...)/ w ilości 11,77 ng/ml. Stwierdzony w badanej krwi poziom Δ 9-tetrahydrokannabinolu / (...)/ upośledzał zdolność oskarżonego do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi.

Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy był on już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., na co wskazuje prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku wydany w sprawie o sygn. akt II K 1361/13 w dniu 30 stycznia 2014 roku. Co więcej, oskarżony prowadził ów pojazd w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych orzeczonego w/w wyrokiem wydanym w sprawie II K 1361/13, który stosownie do wyroków znajdujących się w aktach sprawy obowiązywał w okresie od 23 września 2014 roku do 23 września 2016 roku (vide k.39-41). Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 i 4 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Sąd wyeliminował natomiast z kwalifikacji prawnej czynu art. 244 k.k., albowiem został on inkorporowany, w odniesieniu do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do ustawowych znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu kary mieszanej Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie kara pozbawienia wolności w wysokości 7 miesięcy. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 4 k.k. Sąd pragnie podkreślić, że wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była dość wysoka. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz orzeczeń sądowych. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i poczytał ją na jego niekorzyść. P. W. dopuścił się przy tym tego czynu w okresie próby orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie X K X K 392/15. Ogół wskazanych okoliczności skutkowało przyjęciem, iż wymiar kary był w pełni zasadny. Wymierzona oskarżonemu kara 7 miesięcy pozbawienia wolności nie jest w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwa. Orzeczona kara spełni w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokoją społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 69 § 2 k.k. in fine sąd, rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, winien rozważyć przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił przy tym tą okoliczność, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.) (wyrok s.apel. w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II Aka 06/03, KZS 2004/1/29). Nadto, zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Co więcej, począwszy od 1 lipca 2015 roku, art. 69 § 1 k.k. stanowił, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Mając to na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary, albowiem był on uprzednio karany na karę pozbawienia wolności – tak z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jak i bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (przepis art. 69 § 1 k.k. w obecnym brzmieniu nie wskazuje, czy chodzi o karę pozbawienia wolności z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też tzw. karę bezwzględną). Z tego też względu nie może zostać wobec niego orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd pragnie przy tym podkreślić, iż orzeczenie takiego środka było obowiązkiem Sądu, od którego nie mógł się on uchylić poprzez orzeczenie tego zakazu w innym wymiarze.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 k.k. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu. I tak, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1004, 17 zł, w tym kwotę 180,00 zł tytułem opłaty. Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie. Sąd zważył, że oskarżony jest młodym, sprawnym mężczyzną, a zatem nie występują przeszkody, ażeby po opuszczeniu zakładu karnego podjął on zatrudnienie lub działalność gospodarczą i opłacił należności sądowe.